

Ganzenborden

Vakje nummer 19: herberg, één beurt overslaan. Dat vond ik nooit erg. Je moest dan wel een beurt overslaan, maar de reden was gezellig. In een herberg is het goed toeven. Even pauzeren, wat tijd nemen voor jezelf en genieten van de zorg en de gastvrijheid waarmee je omringd wordt. Erger werd het als je in de put of in de gevangenis terechtkwam, of op de dode gans, waardoor je helemaal opnieuw moest beginnen. Het spel kon eindeloos duren door al die ergernissen en ellende die je onderweg tegenkwam. En tóch bleef het leuk, gezellig samen rond de tafel. Het is lang geleden dat ik ganzenbord gespeeld heb, maar nu heeft het weer even mijn volle aandacht, naar aanleiding van een reis naar Santiago de Compostela.

Vorig jaar is mijn man, Mat, naar Santiago gefietst. Samen met een vriend heeft hij 2600 km afgelegd in een maand tijd. Nu zijn wij samen met de auto die hele route nagereden, zoveel mogelijk over de wegen waar hij gefietst heeft. Alles wat hij me verteld had en wat ik gelezen had in zijn reisverslag en gezien in zijn foto's en film kon ik nu zélf zien en ervaren. Het was een prachtige en bijzondere reis. Niet alleen om de schitterende tocht die we

maakten, maar ook emotioneel. We hebben heel veel pelgrims gezien, in groepjes en alleen, te voet en met de fiets. Het meest indrukwekkend vond ik de eenzame wandelaars, die duidelijk méér met zich mee droegen dan de materiële last op hun rug. We hebben ook met pelgrims gesproken, en de verhalen die zij vertelden maakten grote indruk. Eén van hen zal ik nooit vergeten: een Spanjaard, op de fiets. We troffen hem in Fromista, 400km. voor Santiago. Daar vroeg hij ons om een foto te maken van hem en zijn vriend. We hadden even een leuk gesprek met hem. Mat vertelde hem over zijn reis en liet zijn fotoboek zien, met een foto van precies dezelfde plek, waar hij zelf een jaar eerder gefotografeerd was. De man was heel geïnteresseerd en vol bewondering dat Mat helemaal vanuit Nederland was komen fietsen. Zelf was hij begonnen in St. Jean-Pied-de-Port, aan de voet van de Pyreneeën. Enkele dagen na deze ontmoeting kwam hij plotseling naast ons zitten in een tapasbarretje in Santiago! Hij had ons herkend! Grote verrassing aan beide kanten om dit weerzien. En hij begon te vertellen... Toen hij merkte dat wij echt geïnteresseerd waren, ook en vooral in zijn persoonlijke ervaringen, werd zijn verhaal steeds indringender. Met glanzende, vochtige ogen, waarin een ongelovige verwondering te lezen was, vertelde hij ons over de bijzondere dingen die hij onderweg gezien en gehoord had. Hij had een man ontmoet die met drie ezels op pad gegaan was, en zelf zijn voeten helemaal kapot gelopen had...; een andere man was met zijn hond onderweg, en toen die hond zwanger bleek te zijn bleef de man drie maanden ergens bivakkeren om te wachten tot de puppy's geboren waren en groot genoeg waren om weg te geven...; er was een man die door zijn vrienden op een brancard vanuit Keulen naar Santiago gereden werd, ...; er was een Engelsman die de tocht al voor de achtste keer maakte... En als laatste vertelde hij dat hij en zijn vriend onderweg een keer uitgenodigd waren door enkele andere pelgrims, om in een weitje langs de weg even een hapje mee te eten. Een van hen had vervolgens het brood gebroken en rondgedeeld...

Met al die pelgrimverhalen en eigen indrukken in hoofd en hart dwaalde ik door het pelgrimsmuseum in Santiago, en daar zag ik een afbeelding van een ganzenbord. Niet groot, niet opvallend, maar heel indringend voor iemand die het toevallig zag en er iets mee kon. Voor mij dus. Dat ganzenbord verbeeldt de pelgrimstocht naar Santiago. Maar je kunt er ook een ander pelgrimsoord voor invullen, en ook jezelf! De tocht door je eigen leven, naar je eigen innerlijk. Een tocht met geluk en tegenslag. De symboliek van het ganzenbord overviel me. Ieder mens is in

diepste wezen een pelgrim. Wij kunnen op onze persoonlijke levensweg in een diepe put raken, of in de gevangenis van onze eigen onmacht. Het doolhof (of de doornstruik) kan ons in verwarring brengen. We kunnen ook helemaal verkeerd lopen, een doodlopende weg inslaan, (de dode gans), en dan moeten we opnieuw beginnen. De dobbelstenen duiden op het lot. Er komt van alles op ons pad, onze plannen worden steeds doorkruist.

Maar er is ook een andere kant aan het verhaal: de put lijkt donker, maar kan uiteindelijk ook een bron zijn; we kunnen een brug (vakje 6) naar een ander slaan; de gans kan geluk brengen en ons vooruit helpen in het spel, in het leven... Het is bijzonder dat zoveel mensen een pelgrimstocht ondernemen, ondanks alle moeite en problemen; het is indrukwekkend hoe mensen op hun levenstocht steeds weer de moed vinden om verder te gaan, om het spel telkens opnieuw weer mee te spelen, de dobbelstenen op te nemen... Pelgrimeren is opbreken, op weg gaan, inkeren, omkeren,

goede wegwijzers zoeken, herbergen vinden, het goede in jezelf leren kennen en uiteindelijk aankomen bij jezelf.

Het is weer advent, en dat betekent aankomst. Wij wachten steeds opnieuw weer op de aankomst van Jezus Christus in de wereld, ook al was/is er voor hem geen plaats in de herberg. Voor heel veel mensen in de wereld helaas nog steeds niet.

Mogen wij allemaal een herberg vinden bij elkaar en proberen te zijn voor elkaar; een plek om op verhaal te komen, een rustpunt voor onderweg.

Ietje Knaapen

